

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.577/2024/7-II.

A felperes:

felperes neve

felperes címe

A felperes képviselője:

dr. Rozsnyai Gábor ügyvéd

felperesi képviselő címe.

Az alperes:

alperes.

alperes címe

Az alperes képviselője:

Siegler Bird & Bird Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Bálint ügyvéd)

alperesi képviselő címe.

Dr. Nanyista László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nanyista László ügyvéd)

alperesi képviselő címe1

Schultheisz Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Schultheisz Mátyás ügyvéd)

alperesi képviselő címe1

Dr. Simon Ádám Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Simon Ádám ügyvéd)

alperesi képviselő címe2

A per tárgya: szerzői jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 7.P.20.096/2024/9.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 273.740 (kétszázhetvenháromezer-hétszáznegyven) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a megismételt eljárásban megváltoztatott végleges keresetét a 7.P.20.096/2024/6. számú jegyzőkönyv szerint a 10.P.20.138/2023/2. számú és a 10.P.20.138/2023/10. számú iratokban jelölte meg. Keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg

[2] – az alperes azzal, hogy a felperes által készített dokumentumkezelő szoftvert az átadott szolgálati műnek minősítette, és ezzel azt a szerző akarata ellenére nyilvánosságra hozott műnek minősítette, megsértette a felperes nyilvánosságra hozatalhoz való személyhez fűződő jogát;

[3] - az alperes azon valótlan állításával, hogy átszálltak rá a perbeli szoftver vagyoni jogai, ellehetetlenítette a felperes szándékait tükröző felhasználási szerződés megkötését, megsértette a felperes azon vagyoni jogát, hogy szabadon dönthet műve bármilyen felhasználásáról és a felhasználás engedélyezéséről;

[4] - mivel az alperes felhasználási szerződés nélkül jogosulatlanul használta a perbeli szoftvert, megsértette a felperes azon szerzői vagyoni jogát, hogy szabadon dönthet műve bármilyen felhasználásáról és a felhasználás díjazás ellenében történő engedélyezéséről;

[5] - az alperes megsértette a felperes szerzői jogát azzal, hogy a felperes által készített dokumentumkezelő szoftvert felhasználási szerződés nélkül jogosulatlanul használta.

[6] Kérte, hogy a bíróság az alperest a további jogsértéstől tiltsa el, kötelezze adatszolgáltatásra, elégtétel adására, továbbá rendelje el a határozatnak az alperes költségére történő nyilvánosságra hozatalát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az elért gazdagodás megtérítésére, amely egyszeri 4.082.636 forint és ennek 2006. november 1. napjától számított törvényes kamata mértékű felhasználási díjból, valamint évi 7.500.000 forintból és annak 2008. január 1. napjától a kifizetés napjáig számítandó középátlagos törvényes kamatából áll, utóbbit 2007. évtől a szoftver kivezetésének napjáig kérte megítélni.

[7] A felperes keresetét a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 4. § -ára, 10. §-ára, 16. §-ára, 18. §-ára, 42. §-ára, 45. §-ára és 94. §-ára alapította.

[8] Az alperes a megismételt eljárásban módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[9] Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperesi szoftver munkaviszony keretében létrehozott műnek minősül. Amennyiben pedig ezt a bíróság nem fogadná el, akkor álláspontja szerint azt az alperes jogszerűen használta, miután a felperes ingyenes felhasználási engedélyt adott részére. Hivatkozott a gazdagodási igény elévülésére. Kifogásolta az első három megállapítási kereseti kérelmet, előadta, hogy az adatszolgáltatás iránti igény megalapozatlan, az elégtételadással és nyilvánosságra hozatallal kapcsolatos igények pedig nincsenek arányban a jogsértés súlyával. A gazdagodás megtérítése iránti igény összecszerúsége megalapozatlan.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 1.003.298 forint perköltséget és az állam javára 695.000 forint illetéket.

[11] Indokolásában rögzítette, hogy a gazdagodás megtérítése iránti kereset nem évült el.

[12] Ezt követően vizsgálta, hogy a felperes jogosult volt-e a megjelölt megállapítási kereseteket előterjeszteni. Az Szjt. 94. § (1) bekezdés a) pontja értelmében jogainak megsértése esetén a szerző a jogsértővel szemben követelheti a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását. Ebben az esetben a megállapítási kereset lehetséges, akkor is, ha a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 123. §-ában írt feltételek nem állnak fenn. A felperes megállapítási keresetei az Szjt. 94. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelnek.

[13] Ugyanakkor sem a megállapítási keresetek, sem a többi kereset teljesítése nem lehetséges, ha a bíróság azt állapítja meg, hogy a perbeli szoftver munkaviszonyban létrehozott műnek minősül. Az Szjt. 30. § (1) bekezdése értelmében – eltérő megállapodás hiányában – a mű átadásával a vagyoni jogokat a szerző jogutódjaként a munkáltató szerzi meg, ha a mű elkészítése a szerző munkaviszonyból folyó kötelezettsége. A Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.20.665/2022/6. számú hatályon kívül helyező végzésében a megismételt eljárásra meghagyta az elsőfokú bíróságnak, foglaljon állást arról, hogy a per tárgyát képező dokumentumkezelő szoftver megalkotása a felperes munkaviszonyból folyó kötelezettsége volt-e. Ennek megítélése során figyelemmel kellett lenni arra, hogy a felperes munkaszerződéséből, munkaköri leírásából vagy egyéb, írásban létrejött munkáltatói utasításból kitűnik-e az Szjt. 30. § (6) bekezdésében foglalt írásbeliség követelménye. Az Szjt. 30. § (6) bekezdése szerint a szerző munkaviszonyból folyó kötelezése teljesítéseként megalkotott művel kapcsolatos jognyilatkozatokat írásba kell foglalni. Az elsőfokú bíróság kiemelte, annak megítélése során, hogy a mű megalkotása a szerző munkaköri kötelezése volt-e, elsődlegesen a munkaszerződésből, illetve a szerző munkakörén belül kapott szolgálati utasításból, munkaköri leírásból kell kiindulni. Az Szjt. 30. § (6) bekezdése a bizonyítási nehézségek elkerülése céljából mondja ki, hogy a szerzőt terhelő kötelezettségeket megfelelő módon írásban kell rögzíteni. A munkaköri kötelezettség tartalma nem szűkíthető kizárólag a munkavállaló munkaköri leírásában meghatározott feladatokra, a munkavállaló ugyanis köteles a munkáltatónak a munkavégzéssel kapcsolatos minden utasítását végrehajtani, amelyeket a felettes a munkavállaló tudomására hozhat írásban, szóban vagy ráutaló magatartással is. Tehát – a kifejezett munkaköri leírástól függetlenül – az utasítás alapján végzett tevékenység is a munkavállaló munkaköri kötelezettségébe tartozik, ezért az Szjt. alkalmazása körében akkor is szolgálati műnek minősül a szerzői mű, ha a munkaviszonyban álló szerzőt a felettese szóban utasítja annak kidolgozására (Pfv.20.998/2020/4., Pfv.IV.20.723/2020/4.). A felperes a 2015. április 28-i tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az alperesnek mint munkáltatójának jelezte, a szoftver fejlesztéséért nem kér fizetséget, arra egyfajta tökebefektetésként tekintett. A fejlesztés elkezdéséhez pedig az vezetett, hogy a felettesétől, név3tól utasítást kapott a dokumentumkezelés fejlesztésére, arra, hogy a helyzetet valahogyan oldja meg. A felperes a szoftver fejlesztése mellett döntött, ezáltal igyekezett hatékonyabb rendszert kialakítani. Majd a 2015. június 16-i tárgyaláson azt is elmondta, hogy a szoftver bevezetéséről ugyancsak név3vel mint felettesével egyeztetett. A felperes a munkaszerződése szerint az alperes vezető beosztású munkavállalója volt. A munkaszerződésben nem szabályozott kérdésekben az akkor hatályos Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) volt az irányadó, amelynek 103. § (1) bekezdés b) pontja kimondja, hogy a munkavállaló köteles munkáját az elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások és utasítások szerint végezni. Minderre tekintettel az írásba foglalt munkaszerződésben található utaló rendelkezés alapján alkalmazandó Mt. 103. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a felperesnek

mindaz a munkaviszonyból folyó kötelessége volt, amire a felettesétől utasítást kapott. A felperes nem vitásan azt a munkáltatói utasítást kapta, hogy fejlessze a dokumentumkezelést, a rendszer hiányosságait „valahogy oldja meg”. Az utasítás tartalmából, a szakértelméből, korábbi fejlesztéseiből és vezető állású státuszából adódóan a felperest olyan kötelezettség terhelte, hogy megoldást kellett kidolgoznia a rendszer hiányosságainak kiküszöbölése céljából. A felperes ezt szoftverfejlesztéssel oldotta meg, amelynek bevezetéséről a felettesével egyeztetett. Minderre tekintettel a felperesnek a szoftverfejlesztés a munkaviszonyból folyó kötelessége volt, és arra az írásba foglalt munkaszerződése alapján, az Mt. 103. § (1) bekezdés b) pontja értelmében volt köteles, függetlenül attól, hogy a munkaszerződésében és a munkaköri leírásában ez a feladat kifejezetten nem szerepelt, hiszen a megoldás megvalósítására utasítást kapott. Ezért az Szjt. 30. § (1) bekezdésének megfelelően a szoftver átadásával (az alperesi munkáltatónál történt bevezetésével) a szerzői vagyoni jogokat a felperes mint szerző jogutódjaként az alperes mint munkáltató megszerezte. Így az Szjt. 30. § (5) bekezdése értelmében az alperes nem sérthette meg a felperes nyilvánosságra hozatalhoz fűződő személyiségi jogát, mivel a mű átadása egyben a nyilvánosságra hozatalhoz hozzájárulásnak is minősül. Miután a felhasználással a munkáltató a vagyoni jogokat megszerezte, a nyilvánosságra hozatalhoz pedig a felperes ekként hozzájárult, az alperes sem a személyhez fűződő, sem a vagyoni jogait nem sértette meg. A szerzői jogok átszállására tekintettel a felperessel felhasználási szerződést sem kellett kötnie. Szerzői jogi jogsértés nem történt, így sem a megállapítás, sem az egyéb jogkövetkezmények nem alkalmazhatók.

[14] Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére. A 11.582.636 forint pertárgyértéket alapul véve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (1) bekezdés [helyesen: (2) bekezdés] a) és b) pontja alapján állapította meg az alperesnek járó ügyvédi munkadíj összegét, amely az áfát is tartalmazza. Az alperes továbbá jogosult a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében megállapított 300.000 forint ügyvédi munkadíj és 8.000 forint illeték megtérítésére.

[15] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és azt kérte, hogy az ítéltábla a felperes megismételt eljárásban előterjesztett pontosított keresetének adjon helyt. Emellett kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a korábbi, 8.Pf.20.665/2022/6. számú végzésében javára megítélt 272.500 forint + áfa ügyvédi munkadíj és 926.611 forint illeték viseléséről is rendelkezzen. Amennyiben az ítéltábla az ítélet megváltoztatását nem tartja lehetségesnek, úgy azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára utasítsa.

[16] A felperes anyagi jogi szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet a szolgálati mű minősítést a munkáltató korlátlan utasítási jogára alapította, ennek során a hivatkozott kúriai döntések téves értelmezéséből indult ki. A munkaviszonyra jellemző speciális alá-fölérendeltségi pozícióra tekintettel, az Szjt.-vel összhangban, nincs helye a munkavállaló munkakörébe (munkaköri leírásába, illetve tágan vett munkaviszonyába) nem tartozó szolgálati művek létrehozására kizárólag munkáltatói utasítás alapján. Bár az alperes a per kezdetén hivatkozott munkaköri kötelezettségekre és munkáltatói utasításra, az eljárás folyamán mintegy tíz éven keresztül egyáltalán nem tekintette a szoftvert szolgálati műnek, sőt, kifejezetten ezzel ellentétes nyilatkozatokat tett. A megismételt eljárásban változtatta meg

az ellenkérelmét akként, hogy arra hivatkozott, miszerint a szoftvert a felperes munkaviszonyból folyó kötelezettsége körében, munkáltatói utasításra készítette el. Ugyanakkor annak igazolása, hogy a szoftver munkaviszonyból származó mű, írásbeli dokumentumokkal lehetséges, ennek a követelménynek nem felel meg a munkaszerződés általános Mt.-re utalása, amelyből az elsőfokú bíróság a korlátlan utasítási jogkört levezette. Írásban kell szerepelnie a mű létrehozására irányuló rendelkezésnek vagy az annak alapját képező feladatmeghatározásnak. Az alperes viszont ilyen bizonyítékot nem ajánlott fel, kizárólag az utasításra hivatkozott, amelynek tartalmát nem igazolta. Az ítélet ezért sérti az Szjt. 16. §-át, valamint 30. § (1) és (6) bekezdését. Az ítélet téves logikája szerint bármely munkáltatói utasítással felül lehet írni a munkavállalók szerzői jogait: mivel a munkaszerződés írásban jött létre, a munkavállalók korlátlanul utasíthatóak szerzői művek létrehozására, függetlenül attól, hogy mi szerepel a munkaviszonyt meghatározó dokumentumokban. Az elsőfokú ítéletben hivatkozott két kúriai határozat azt állapítja meg, hogy a munkaköri kötelesség nem szűkíthető a hatályos munkaköri leírás tartalmára, és hogy a munkavállaló köteles az utasításokat végrehajtani. Az is szerepel benne, hogy a szóbeli utasításra alkotott mű is minősülhet szolgálati műnek. Ugyanakkor a teljes döntések áttekintése után látható, hogy egyik sem állapít meg korlátlan utasítási jogkört, mindkét esetben a munkaviszonnyal kapcsolatos, a munkavállaló által ismert írásos dokumentumokra tekintettel határozta meg a Kúria a munkaviszony tartalmát, és jelen esetben is így kell tenni. Az elsőfokú bíróság indokolása azonban hiányos, mivel ilyen írásbeli dokumentumokra az alperes nem hivatkozott, ilyenrel nem igazolta, hogy a szoftver létrehozása a munkaviszony keretében a felperes feladatát képezte volna. Az Mt. 103. § (1) bekezdés b) pontjának szövegezése is arra utal, hogy az utasítási jog nem korlátlan, miután a munkavállaló a „munkáját” köteles az utasítások szerint végezni, nem bármilyen feladatot teljesíteni. Ez következik az Mt. további rendelkezéseiből is. Az Mt. 76. § (1), (2) és (5) bekezdésének megfelelően az írásbeli munkaszerződésben a feleknek meg kell állapodniuk a munkaköréről, a munkáltatónak tájékoztatnia kell a munkavállalót a munkaköri feladatokról, az Mt. 102. § (1) bekezdése értelmében pedig a munkáltató a munkavállalót a munkaszerződés és a munkaviszonyra irányadó szabályok, illetve egyéb jogszabályok szerint köteles foglalkoztatni. Tehát a munkáltató csak olyan feladat elvégzésére adhat utasítást, amely levezethető a munkavállaló által legkésőbb a munkaszerződés megkötésekor megismert munkakörből, valamint az ahhoz tartozó munkaköri feladatokról. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a szoftver létrehozása nem képezte a felperes munkaviszonyból származó kötelezettségét, munkaszerződéséből, munkaköri leírásából és feladataiból nem következett szoftverfejlesztés végzése. Így még munkáltatói utasítás igazolása esetén sem minősül a perbeli szoftver szolgálati műnek, de egyébként az alperes a szolgálati utasítást sem igazolta. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek nincs programozói végzettsége, a munkakör ellátásához erre nem is volt szükség, a felperes által vezetett osztálynak sem volt szoftverfejlesztési feladata, az igazgatóság, ahova a felperes által vezetett osztály tartozott, nem végzett szoftverfejlesztést.

[17] Eljárásjogi szabálysértésként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatását figyelmen kívül hagyta, miután a hatályon kívül helyező végzésben szerepel, hogy a mű szolgálati jellegének vizsgálata során különös tekintettel kell lenni az írásbeliség követelményére. Emellett az elsőfokú bíróság indokolása sem megfelelő, nem indokolta meg, hogy miért tekinthető a felperes és felettese közötti megbeszélés a szoftver fejlesztésére adott utasításnak, hiszen a felperes nyilatkozata sem utalt szoftverfejlesztésre. Az ítélet nem tartalmazza annak a levezetését sem, hogy a szoftverfejlesztés miért minősült a felperes munkaviszonyából folyó kötelezettségnek. Ezenkívül az elsőfokú bíróság nem határozta meg a bizonyítási terhet és a bizonyítékokat kirívóan, okszerűtlenül értékelte. Az

alperes módosított ellenkérelmét követően az elsőfokú bíróság nem adott a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelő tájékoztatást a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről. A tájékoztatás elmaradásának következményeként a munkáltatói utasítást állító alperesnek nem kellett az állításait alátámasztania. Amennyiben a bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a szolgálati mű minősítés igazolható írásbeli dokumentumok hiányában is, és ezáltal a bizonyítandó tények körébe bekerül a szolgálati utasítás tartalma, további bizonyításra is sor kerülhetett volna. Az alperes a felettes tanúkénti meghallgatását sem indítványozta. A felperes hangsúlyozta, hogy arra irányuló munkáltatói utasítást kapott, hogy a dokumentumkezelést fejlessze és annak problémáit oldja meg, tehát nem szoftverfejlesztésről szólt az utasítás. A problémát a felperes megoldhatta volna más módon is, a munkaköri leírásban szereplő kötelezettségek teljesítésével, például beterjeszthetett volna fejlesztési igényt külsős fejlesztők bevonására a megfelelő szoftver elkészítésére, vagy javasolhatta volna az általa vezetett osztály létszámának a növelését is. Adminisztratív eszközökkel is orvosolhatta volna a problémát, annak egyetlen megoldása nem a felperesi szoftver létrehozása volt. Tekintettel arra, hogy a felperes munkakörének nem volt része a szoftverfejlesztés, így erre nem is volt utasítható. Az elsőfokú bíróság hivatkozott a felperes régebbi fejlesztéseire, ugyanakkor a korábbi munkakörében szükséges volt az informatikai szakértelem, a perbeli szoftver kifejlesztésekor betöltött munkaköréhez nem. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kiragadott felperesi nyilatkozatokat az eredeti kontextusból, és így vezette le, hogy dokumentumkezelő szoftver kifejlesztésére kapott volna utasítást, holott ilyen nem történt. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozva kiemelte, hogy az alperes érdemben vitatott olyan kérdéseket, amelyeket korábban a munkaügyi perben már bizonyítottak. Állította, hogy a perbeli szoftverről nem volt tudomása, majd ingyenes felhasználási engedély létét is, amely állítások nyilvánvalóan kizárják egymást. Tehát az alperes következetlen és valótlan állításokat tett a perben. Összességében, az elsőfokú bíróság iratellenesen és a felperes nyilatkozatán túlterjeszkedve állapította meg a munkáltatói utasítás létrejöttét, mindezt úgy, hogy az ítéltábla előírásait sem vette figyelembe, írásbeli bizonyíték továbbra sem áll rendelkezésre a szolgálati mű igazolására.

[18] Kifogásolta, hogy a hatályon kívül helyező végzésben megállapított felperesi és alperesi másodfokú perköltségről az elsőfokú bíróság hiányosan rendelkezett, csak az alperes perköltségéről döntött, azonban a felperesi tételekről is rendelkezni kellett volna. Egyébként pedig a perben jelentős igazságügyi szakértői díj felperesi előlegezése mellett úgy folyt bizonyítás, hogy számos lényeges szakkérdést a fellebbviteli bíróságok a szakvélemény alapján a javára fogadtak el, így méltánytalan annak teljes költségét a felperesre terhelni.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a dokumentumkezelő szoftver munkaviszony keretében létrehozott műnek minősül. A felperes a 2015. április 28-i és június 16-i tárgyaláson maga ismerte el, hogy az alperes törvényes képviselőjétől, vezérigazgató-helyettesétől, név3tól kapott utasítást arra, hogy a dokumentumkezeléssel kapcsolatos problémákat oldja meg. Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott két kúriai ítéletből pedig egyértelműen kiderül, hogy munkaviszonyban alkotott műnek minősül a szerzői mű akkor is, ha a munkaviszonyban álló szerzőt a felettese szóban utasította a mű kidolgozására, az elsőfokú bíróság a kúriai gyakorlatot helyesen alkalmazta. Így a perbeli dokumentumkezelő szoftver az Szjt. 30. § (6) bekezdése szerinti írásbeliség hiányában is szolgálati műnek minősül. név3 munkáltatói utasítást adott a felperesnek a dokumentumkezeléssel kapcsolatos

problémák megoldására, a problémát pedig a felperes úgy orvosolta, hogy kifejlesztette a perbeli szoftvert. Ezt követően a felperes és név³ egyeztettek a szoftver bevezetéséről, az alperes tehát jóváhagyta, hogy a felperes a megjelölt feladatot perbeli szoftver létrehozásával oldja meg. Analógiaként hivatkozott az EBH2003. 9048 számon közzétett eseti döntésben foglaltakra, mely szerint munkaviszonyból folyó kötelezettség körébe tartozik a megoldás kidolgozása, ha az általában és konkrét vezetői feladatkiosztás eredményeként is a munkavállaló munkakörébe tartozik. A magasan kvalifikált műszaki szakember a munkaköri kötelezettségének tesz eleget akkor is, ha a feladatát az átlagosat meghaladó színvonalon teljesíti. Felhívta még a Kúria Pfv.20.214/2016/7. számú eseti döntését is. Eszerint eltérő írásbeli megállapodás hiányában a munkaköri kötelezettségként alkotott mű esetében a munkáltató javára általános jogátszállási vélelem érvényesül, ha ettől eltérő tartalmú írásbeli megállapodás nem jött létre. Ha a munkavállaló számára nem egyértelmű, hogy a kötelességei mire terjednek ki, akkor a munkavégzésre irányuló jogviszonyból fakadó együttműködési kötelezettségre tekintettel kezdeményeznie kell annak tisztázását. Jelen esetben, ha a felperes esetlegesen úgy gondolta, hogy a munkáltatói utasítás alapján, az alperes eszközeivel munkaidőben létrehozott dokumentumkezelő szoftver megalkotása nem tartozott a munkaköri kötelezettségébe, akkor az őt terhelő együttműködési kötelezettség értelmében ezt neki mint munkavállalónak jelentenie kellett volna a munkáltatónak. A felperes pedig sem a szoftver bevezetésekor, sem a szoftver használata során nem élt olyan jelzéssel, hogy úgy tekintené, a szoftvert nem a munkaviszonya keretében hozta létre. Az a tény, hogy a felperes csupán felmondása után, tehát egy vitás helyzetben állt elő az igényével, szintén azt támasztja alá, hogy maga is tisztában volt azzal, hogy munkaviszonyban alkotta meg a perbeli szoftvert.

[21] A felperes által megjelölt eljárásjogi szabálysértések nem állnak fenn. Az elsőfokú bíróság éppen, hogy eleget tett a másodfokú végzésben foglalt utasításnak, amikor vizsgálta, hogy a szoftver szolgálati műnek minősül-e. A megismételt eljárásban az alperes olyan kúriai döntésekre hivatkozott, amelyek a hatályon kívül helyező végzésben foglalt írásbeliségtől eltérő jogelvet rögzítenek. A hatályon kívül helyező végzés meghozatalakor ezt a jogi érvelést az alperes még nem adta elő, a későbbi védekezése viszont részben okafogyottá tette a végzés iránymutatását. Hivatkozott az 1/2014. (VI. 30.) PK véleményre, amely szerint előfordulhat, hogy a megismételt eljárás során beszerzett újabb adatok és bizonyítékok elvezetnek a tényállás olyan módosulásához, amely a másodfokú bíróság iránymutatásait részben vagy egészben meghaladottakká teheti. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása kellő mélységű, abból pontosan kiderül, hogy miért jutott az ott írt következtetésekre, a pontos indokok a [2], [29], [30] és [31] bekezdésekben megtalálhatók. A bizonyítási teher kiosztásának állítólagos hiánya miatt az ítélet nem jogszabálysértő. Nem kétséges, az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a szoftvert a felperes a munkaviszonya keretében hozta létre, tehát a felperes olyan állítólagos tájékoztatás elmaradását sérelmezi, amely az alperes bizonyítási terhéhez kapcsolódik. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a bizonyítékok mérlegelésének szabályait sem. A hatályon kívül helyező végzés is azt tartalmazta, hogy további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül szükséges döntenie a mű szolgálati minőségéről, így érthetetlen, hogy a felperes milyen bizonyítás elmaradását sérelmezi. A felperes fellebbezésében kifogásolja, hogy az alperes a védekezését megváltoztatta, miután korábban hosszú ideig nem hivatkozott arra, hogy a perbeli szoftver szolgálati mű lenne. Ezzel szemben a Pp. alapján nem volt akadálya, hogy az alperes ezzel a megismételt eljárásban a védekezését kiegészítse, egyébként pedig a hatályon kívül helyező végzés is kifejezetten utasította az elsőfokú bíróságot ennek vizsgálatára.

[22] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[23] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, a felperes pedig teljes helyt adás iránt fellebbezett, így az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[24] A felperes által az ítélet hatályon kívül helyezésének indokául megjelölt eljárási szabálysértések közül egyik sem vezethet az ítélet Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésére. Egy részük valójában nem eljárásjogi, hanem az ügy érdemi elbírálásával, a bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatos anyagi jogi kifogás, amelyek – alaposságuk esetén – nem az ítélet hatályon kívül helyezését, hanem a megváltoztatását eredményezhetik. Másrészt pedig a felperes által megjelölt indokokból semmiképpen nem szükséges a tárgyalás megismétlése, kiegészítése, vagy a bizonyítás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése. A bizonyítás megismétlése vagy kiegészítése fel sem merül, miután a felperes ugyan kifogásolta a bizonyítási kioktatás hiányát, de valójában a bizonyítékok értékelésével volt problémája, és semmiféle további bizonyítást nem indítványozott. Az összes megjelölt hatályon kívül helyezési indok pedig olyan, amely – fennállása esetén – a másodfokú eljárásban orvosolható.

[25] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság iránymutatását figyelmen kívül hagyta. A másodfokú bíróság 8.Pf.20.665/2022/6. számú végzésének [47] bekezdése szerint a másodfokú bíróság kifejezett utasítása volt az, hogy az elsőfokú bíróság foglaljon állást arról, hogy a per tárgyát képező dokumentumkezelő szoftver megalkotása a felperes munkaviszonyból folyó kötelezettsége volt-e. Az elsőfokú bíróság ennek az utasításnak tett eleget. A másodfokú bíróság ehhez az állásfoglaláshoz szempontokat is adott, eszerint az Szjt. 30. § (6) bekezdésében foglalt írásbeliség követelménye következtében különös tekintettel kellett lenni arra, hogy a felperes munkaszerződéséből, illetve munkaköri leírásából, vagy egyéb írásban létrejött munkáltatói utasításból mi tűnik ki. Az elsőfokú bíróság egyrészt vizsgálta az írásban létrejött dokumentumokat, másrészt vizsgálta a nem írásbeli eseményeket és a szoftver készítésének, használatának egyéb körülményeit is, mindezt tekintettel mérlegelte, hogy az Szjt. 30. § (1) és (6) bekezdésében írtak megvalósultak-e. Ebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság az utasításnak maradéktalanul eleget tett. Egyébként pedig a Pp. 252. § (4) bekezdése értelmében a hatályon kívül helyező végzés csak az új eljárásra tartalmazhat utasításokat. A bíróságok függetlenségének elvéből értelemszerűen következik, hogy ezek az új eljárásban lefolytatandó eljárási cselekményre, bizonyításra irányulhatnak, azonban a hatályon kívül helyező végzésben a másodfokú bíróság nem döntheti el az ügyet, annak részkérdéseit sem, illetve kötelező erővel nem adhatja meg az ügy elbírálásának szempontjait. Ezt az 1/2017. Polgári jogegységi határozat VI. pontja értelmében jelen eljárásban alkalmazandó Pp. értelmezése során továbbra is irányadó 1/2014. (VI. 30.) PK véleményben foglaltak is megerősítik. Ennek 4. pontja kifejezetten rögzíti, hogy a másodfokú bíróság utasításaiban foglalt eljárási cselekmények elmulasztása lényeges eljárási szabálysértés, de az nem minősül ilyennek, ha az elsőfokú bíróság az előírt eljárási cselekmények hiánytalan foganatosítását követően nem a hatályon kívül helyező végzésben kifejtett jogi álláspontot foglalja el, vagy nem az ott írt jogkövetkezményt alkalmazza. Tehát a hatályon kívül helyező végzésben foglalt kötelező rendelkezéseket az elsőfokú bíróság nem sértette meg.

[26] Az elsőfokú bíróság az ítéletét megfelelően meg is indokolta. Az indokolás szövegéből teljesen egyértelműen megállapítható, hogy milyen bizonyítékok, illetve nyilatkozatok figyelembevételével, a jogszabályok milyen értelmezése eredményeképpen jutott a rendelkező részben írt döntésre, tehát a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt előírásoknak eleget tett.

[27] A felperes kifogásolta, hogy a hatályon kívül helyező végzést követően az elsőfokú bíróság nem oktatta ki a feleket a bizonyítási teherről. Az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság a per során a feleket a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási teherről többször tájékoztatta, utoljára a 10.P.20.007/2022/9. számú jegyzőkönyvben, a szolgálati művel kapcsolatos kérdést illetően helyesen. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság ezt nem ismételte meg a hatályon kívül helyező végzés után, azonban erre nem is volt szükség, miután a hatályon kívül helyezés a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítandó tényeket és bizonyítási terhet nem változtatta meg.

[28] Emellett a felperes hivatkozott a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére, amely azonban önmagában eljárási szabálysértésként nem értelmezhető. A tisztességes eljáráshoz való jog egy alapjog, amelynek érvényesülését a polgári perrendtartásban foglalt szabályok egésze összességében bizonyítja. Tehát ahhoz, hogy a Pp. 252. § (2) bekezdésében írt hatályon kívül helyezési ok fennálljon, nem elegendő általánosságban a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozni, hanem konkrétan meg kell jelölni, hogy mely eljárási szabályokat sértette meg az elsőfokú bíróság és ez miért befolyásolta lényegesen az ügy eldöntését. Azonban a felperes a fellebbezése ezen részében ilyet nem jelölt meg, ott érdemi, az anyagi jog alkalmazásával és bizonyíték mérlegelésével kapcsolatos kifogások szerepelnek.

[29] Minderre tekintettel sem a Pp. 252. § (2) bekezdése, sem a (3) bekezdése alapján nem volt helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének.

[30] A Fővárosi Ítéltábla az ügy érdemében arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság döntése és indokolása is helyes, de kisebb mértékű kiegészítésre szorul.

[31] Az alperes a második megismételt eljárás során megváltoztatott ellenkérelmében a kereset elutasítását elsődlegesen arra hivatkozással kérte, hogy a perbeli szoftver szolgálati mű, vagyis az Szjt. 30. § (1) bekezdése értelmében a mű elkészítése a szerző munkaviszonyból folyó kötelessége volt, ezért a mű átadásával a vagyoni jogokat az alperes szerezte meg. Kétségtelen, hogy az alperes a per során ezt megelőzően hosszú időn keresztül ilyen védekezést nem terjesztett elő. Azonban a Pp. szabályai szerint nincs időkorlátja annak, hogy a fél mikor változtathat ellenkérelmet, és nincs olyan jogszabályhely, amely alapján a bíróság a megváltoztatott ellenkérelmet figyelmen kívül hagyhatta volna. Másrészt pedig,

ahogy a felperes is többször rámutatott, a Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében előírta, hogy ezt a kérdést vizsgálni kell, az alperes pedig ehhez hozzáigazította a saját nyilatkozatát. Minderre tekintettel a perben valóban állást kellett foglalni arról, hogy a kérdéses szoftver szolgálati műnek minősül-e.

[32] Felmerül a kérdés, hogyan kell értelmezni az Szjt. 30. § (1) bekezdését, azaz milyen esetben állapítható meg az, hogy a mű elkészítése a szerző munkaviszonyból folyó kötelessége. Az ítéltábla egyetértett a Kúria alperes által hivatkozott határozataiban foglalt érveléssel, amely ennek a jogszabályhelynek az értelmezését nem kizárólag a „kötelesség” szó nyelvtani értelmezésére szűkítette le. Azaz egy mű megalkotása akkor is munkaviszonyból folyó kötelességnek tekinthető, ha nem szerepel kifejezetten munkaszerződésben vagy írásbeli munkaköri leírásban a mű megalkotásának a kötelezettsége, arról kifejezett írásbeli munkáltatói utasítás vagy egyéb dokumentum sem készült, de az elkészítésének körülményeit összességében vizsgálva arra a következtetésre lehet jutni, hogy az a munkaviszonyra tekintettel, a munkáltató utasításai alapján, a munkáltató általi felhasználás céljából készült. Ezt a szélesebb értelmezést támasztja alá az is, hogy az Szjt. megalkotása során a jogalkotó több, a szerzői jog különböző részterületeit harmonizáló európai uniós jogforrásra is tekintettel volt. A hatályba lépésekor az Szjt. 113. § a) pontja rögzítette, hogy a törvény, többek között, a számítógépi programok jogi védelméről szóló – akkor hatályos – 91/250/EGK irányelvvel összeegyeztethető szabályozást tartalmaz. Az Szjt. 30. §-ának indokolása kifejezetten utal arra, hogy az irányelv 3. cikk (helyesen: 2. cikk) (3) bekezdése értelmében kizárólag a munkáltatót kell feljogosítani a számítógépes programmal kapcsolatos vagyoni jogok gyakorlására, ha azt a munkavállaló a kötelességei teljesítése során, illetve a munkáltató utasításai szerint eljárva alkotta meg. Noha az irányelvnek ez a szabálya csak a szoftverre vonatkozik, e szabályozási logikát célszerű követni a hazai kodifikációban valamennyi műfaj tekintetében. Ebből következik, hogy az Szjt. 30. §-ának megalkotása során – amelynek (1) bekezdése a hatályba lépés óta nem változott – a jogalkotói cél nem az volt, hogy szolgálati műnek szigorúan a munkaszerződésben, munkaköri leírásban rögzített munkaköri kötelezettségből származó mű minősüljön. Minderre tekintettel az ítéltábla egyetértett az alperes és elsőfokú bíróság által hivatkozott Pfv.IV.20.998/2020/4. és Pfv.IV.20.723/2020/4. számú kúriai határozatokban foglalt jogértelmezéssel, mely szerint a munkaköri kötelesség tartalma nem szűkíthető kizárólag a munkavállaló munkaköri leírásában meghatározott munkaköri feladatra, a munkavállaló köteles a munkáltatónak, tehát felettesének a munkavégzésével kapcsolatos utasításait végrehajtani, az erre tekintettel végzett tevékenység is a munkaviszonyból származó kötelessége. Azt, hogy mi minősül „munkavégzéssel kapcsolatos” utasításnak és mi haladja meg annak a kereteit, mindig az adott ügy konkrét tényei alapján kell megítélni.

[33] A Fővárosi Ítéltábla a jelen esetben a következőkre volt figyelemmel.

[34] A per anyagából az látszik, hogy a tényekről a felek között valójában nem volt vita. Arról, hogy a perbeli mű milyen körülmények között, milyen célból keletkezett, és azt hogyan és meddig használták, kizárólag a felperes tett tényelőadást, amelyet az alperes nem vitatott. A felek között e tényeknek, körülményeknek a relevanciájában és jogi minősítésében volt vita.

[35] A munkaügyi per iratai között fellelhető, 2006. július 1-jén kelt munkaszerződésből megállapítható, hogy a felperes a szoftver megalkotása idején osztályvezető beosztásban dolgozott, a munkaszerződés kifejezetten vezető beosztású munkavállalónak minősítette. Ehhez kapcsolódó hatályosított munkaköri leírás nem található, csak egy olyan, amelyet senki nem írt alá. A munkaügyi perben 14.M.942/2011/17. számon csatolták a felperes utolsó, aláírt munkaköri leírását. Ez 2000. június 30-án kelt, eszerint a felperes az információbiztonság és folyamatok osztály vezetője, szoftverfejlesztés a munkaköri leírásban nem szerepel. Tehát azt a következtetést valóban nem lehet levonni, hogy a felperes munkakörébe a szoftverfejlesztés kifejezetten beletartozott volna. Azonban a fentiek szerint vizsgálni a szoftver megalkotásának körülményeit is annak megállapítása során, hogy a szoftver ennek ellenére minősülhet-e az Szjt. 30. § (1) bekezdésének hatálya alá tartozó műnek.

[36] A felperes a fellebbezésében több helyen is igyekszik úgy feltüntetni, mint ha az elsőfokú bíróság a felperes egy, a 2015. április 28-i tárgyaláson elejtett megjegyzését a szöveggörnyezetből kiragadva a felperes terhére értelmezte volna, holott ez egyáltalán nem így történt. A felperes már 2012. szeptember 18-án és november 27-én, az általa eredetileg indított munkaügyi per első két tárgyalásán, az 1.M.942/2011/8. és 1.M.942/2011/11. számú jegyzőkönyvek szerint részletes tényelőadást tett a perbeli szoftver keletkezésének körülményeiről. Ez megegyezik az elsőfokú bíróság által felhívott 2015. áprilisában és egyébként a per során máskor is tett több szóbeli és írásbeli nyilatkozatával. Ezekből összességében az a tényállás tűnik ki, hogy a felperes vezető állású munkavállalóként a felettesétől, név3tól arra kapott utasítást, hogy tegye hatékonyabbá az általa vezetett osztály dokumentumok archiválásával és nyilvántartásával kapcsolatos tevékenységét. A felperes arra a következtetésre jutott, hogy ezt az alperesnél akkor már működő, dokumentumok nyilvántartására, archiválására, kezelésére szolgáló ORCHI szoftverhez tartozó kiegészítés elkészítésével lehetne megoldani. Előadta, tisztában volt azzal, hogy ha ezt az alperesi cég szabályai szerint megkísérelné beszereztetni, akkor feltehetően nem lenne sikeres. Ezért úgy döntött, hogy ő maga készíti el ezt a kiegészítő szoftvert. A 10.P.20.944/2014/19. számú szakvélemény, a szakértő 10.P.20.944/2014/76. számú nyilatkozata és a felperes 10.P.20.007/2022/13. számú beadványában szereplő saját előadása szerint a szoftverfejlesztési tevékenységet a felperes az alperes eszközein végezte, a szoftver működéséhez az alperes adatbázis-szerver tárhelyet bocsátott a felperes rendelkezésére, és az irodai programcsomag részét nem képező Delphi fejlesztői környezetet is biztosította a felperesnek. A felperes azt is állította, hogy az alperesnél a szoftvert bevezették és használták, ezt a 14.M.942/2011/25. számú jegyzőkönyv szerint a tanúként meghallgatott két alkalmazott is bizonyítja. A szoftver bevezetését igazolja a már előbb hivatkozott beadványban a felperes saját előadása, mely szerint az alperes a normál irodai felszereléshez szintén nem tartozó két monitoros számítógépet biztosított a felperes beosztottainak. Továbbá a többször, többek között 10.P.20.944/2014/10. számon csatolt, informatikai osztállyal folytatott levelezésből megállapítható, hogy az adott szoftver nem csak, hogy az alperes szerverén futott, de ahhoz a felperes beosztottjai jogosultságokat is kaptak. A felperes azt is elmondta ezekben a nyilatkozataiban, hogy a fejlesztésért nem kért pénzt, elsősorban azért, mert egy korábbi fejlesztése miatt tisztában volt azzal, hogy ezt az alperes nem fogja kifizetni. Szintén a felperes fenti nyilatkozataiból derül ki, hogy az alperesnél a szoftvert nagyjából két évig, 2006. vége – 2007. eleje és 2008. vége – 2009. eleje között használták. Ezt követően az

alperes az addigi ORCHI rendszert egy úgynevezett PDSM rendszerrel váltotta fel, amelyről a felperes azt adta elő, hogy az általa megírt szoftver funkcióit már nagyjából ellátta.

[37] Ebből a tényállásból pedig az a következtetés vonható le, hogy a felperes abból a célból, hogy az általa vezetett osztályt hatékonyabbá tegye, tehát a vezetői munkakörét a felettesei megelégedésére jól ellássa, úgy döntött, hogy több, szóba jöhető megoldás közül a szoftverfejlesztés az ideális. Szintén vezetői hatáskörében eljárva úgy döntött, hogy mivel nem tudja azt az alperesnél rendszeresített bürokratikus úton beszereztetni, ezért a szoftvert inkább ő elkészíti és bevezeti. Erről a felperes felettese és az alperes legalább egy társosztálya tudott, és a fejlesztésben, majd a szoftver bevezetésében a felperest támogatta, ahhoz az alperes eszközöket és informatikai jogosultságokat biztosított. A fejlesztett szoftver pedig kifejezetten az alperesnél a felperes beosztottai által a munkavégzésre már korábban használt, alperes tulajdonában álló ORCHI szoftverhez kapcsolódott. A felperes azt is teljes határozottsággal jelentette ki, hogy egészen a felmondásig, ami mintegy öt évvel volt a szoftverfejlesztés után, nem jelezte, hogy a nagyjából két évig használt szoftverért bármilyen ellenszolgáltatásra tartana igényt. Ebből a szempontból lényegtelen, hogy a felperes ezt miért tette, a lényeges az, hogy az alperes bizonyos munkavállalói, köztük a felperes felettesei, azt észlelték, hogy a felperes a vezetői munkájának ellátása során egy szoftvert fejlesztett, amit ingyenesen az alperes rendelkezésére bocsátott. Egyébként a szoftver mind a felperes, mind a tanúk előadása szerint a célját el is érte, a felperes osztálya által feldolgozott szerződések száma jelentősen meg is nőtt.

[38] Ezért az ítéltábla, az elsőfokú bírósággal egyezően, arra a következtetésre jutott, hogy a felperes mint vezető állású munkavállaló munkaviszonyból eredő kötelessége teljesítéseként, azaz az általa vezetett osztály hatékonyságának növelése céljából fejlesztett ki egy olyan szoftvert, amely kifejezetten az ott már munkavégzésre rendszeresített szoftver funkcióit egészítette ki. Ebben szerepe volt annak a munkáltatói utasításnak, ami ugyan nem szoftverfejlesztésre, de általában az osztály feladatainak jobb ellátására irányult. Tehát jelen ügyben megállapítható, hogy a perbeli szoftvert a felperes a munkaviszonyból folyó kötelessége keretében készítette. Azzal, hogy a felperes a szoftvert az alperes rendszerein futtatta, azt az ő utasítására a közvetlen beosztottai mintegy két éven keresztül folyamatosan használták, a művet az alperesnek átadta.

[39] Minderre tekintettel a szoftverből eredő szerzői vagyoni jogokat az alperes az Szjt. 30. § (1) bekezdése értelmében megszerezte, így a szoftver futtatásával (esetleges többszörözésével) a felperes szerzői vagyoni jogait nem sértette meg.

[40] A felperes hivatkozott a nyilvánosságra hozatalhoz fűződő személyiségi joga sérelmére is. Ugyanakkor az Szjt. 30. § (5) bekezdésének megfelelően, ha a mű elkészítése a szerzőnek munkaviszonyból folyó kötelessége volt, akkor a mű átadása a nyilvánosságra hozatalhoz való hozzájárulásnak minősül, így az alperes a felperes szerzői személyhez fűződő jogait sem sértette meg.

[41] A felperes a fellebbezésében, határozott petítum nélkül jelezte, hogy nem méltányos a teljes szakértői díjat rá terhelni, mert bizonyos részkérdésekben (szerzői mű minőség, illetve a szerzőség kérdése) a szakvélemény a felperesre kedvező volt. Ez kétségtelenül így van, ugyanakkor a Pp. 78. § (1) bekezdése a perköltség viselését egyértelműen a pervesztességtől vagy a pernyertességtől teszi függővé. Irreleváns, hogy bizonyos részkérdésekben a fél állításai helytállónak bizonyultak, ha végső soron a pert nem nyerte meg.

[42] A felperes kérte, hogy az ítéltábla rendelkezzen a hatályon kívül helyező végzésben a felperes részéről felmerült, költségként megállapított ügyvédi munkadíjról és illetékről. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen tette, hogy erről nem rendelkezett. Mind a saját ügyvédjének a munkadíját, mind pedig az általa megfizetett illetéket a felperes előlegezte, a hatályon kívül helyező végzésben pedig az ítéltábla csak a költségek összegét állapította meg a Pp. 252. § (4) bekezdésének megfelelően. Ezek viseléséről az eljárás végén már a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell határozni, amiből az következik, hogy a pervesztes fél által előlegezett költségek – függetlenül attól, hogy azok összegét a hatályon kívül helyező végzés tartalmazza – a pervesztes fél terhén maradnak.

[43] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[44] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni az alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségét, amelyet az ítéltábla az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) pontja és (5) bekezdése alapján határozott meg, figyelemmel az elsőfokú bíróság által elfogadott és a felek által nem vitatott pertárgyértékre.

[45] Az ítéltábla észlelte, hogy a felperes mind az előző fellebbezéséhez, amely végül hatályon kívül helyezésre vezetett, mind a jelen fellebbezéséhez egyaránt megfizetett 926.610 forint fellebbezési illetéket. Ezért az elsőfokú bíróság 16-II. sorszámu végzésével egyezően tájékoztatja a felperest, hogy a 2024. szeptember 2-án 7.P.20.096/2024/13. sorszámon benyújtott fellebbezéséhez megfizetett 926.611 forint eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdése értelmében nem kellett volna megfizetnie, ezért azt az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján az illetékes adóhatósághoz benyújtott kérelemmel visszaigényelheti.

Budapest, 2025. július 1.

Dr. Höbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.

bíró